

ΚΟΡΙΤΣΙ. ΤΕΡΑΣ. ΜΑΡΤΥΡΑΣ...

ΕΝΑ
ΣΚΟΤΕΙΝΟ
ΠΑΡΑΘΥΡΟ

RACHEL GILLIG

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ένα σκοτεινό παράθυρο**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: One dark window

Από τις Εκδόσεις Orbit, an imprint of Hachette Book Group, Νέα Υόρκη 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rachel Gillig

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλενα Γιαννακούλα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Rachel Gillig, 2022.

All rights reserved.

© Σχεδιασμού εξωφύλλου: Lisa Marie Pompilio

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Trevillion και Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2025

ISBN 978-618-01-6129-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

RACHEL GILLIG

ΕΝΑ
ΣΚΟΤΕΙΝΟ
ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Μετάφραση: Έλενα Γιαννακούλα

*Στα ήσυχα κορίτσια που έχουν το μυαλό τους γεμάτο ιστορίες.
Στα όνειρά τους... και στους εφιάλτες τους.*

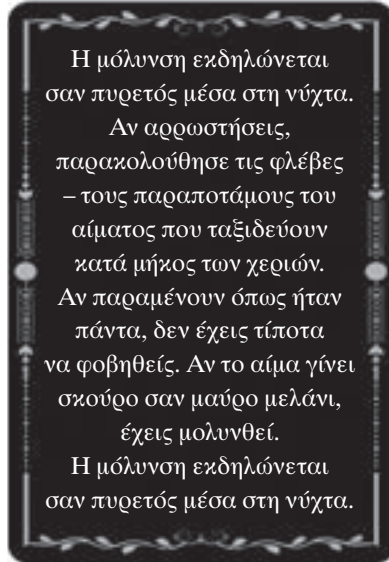

ΜΕΡΟΣ Ι

Οι Κάρτες

1

Η μουν εννέα ετών την πρώτη φορά που οι Γιατροί ήρθαν στο σπίτι.

Ο θεός μου και οι άντρες του έλειπαν. Η ξαδέρφη μου η Αϊόνι και τα αδέρφια της έπαιζαν στην κουζίνα κάνοντας φασαρία, ενώ η θεία μου δεν άκουσε το χτύπημα στην πόρτα, παρά μόνο όταν ο πρώτος από τους άντρες με τους λευκούς χιτώνες βρισκόταν ήδη στο σαλόνι.

Δεν είχε χρόνο να με κρύψει. Κοιμόμουν, κούρνιαζα σαν γάτα πάνω στο παράθυρο. Όταν με ξύπνησε, η φωνή της ήταν γεμάτη φόβο. «Πήγαινε στο δάσος», ψιθύρισε, ανοίγοντας το παράθυρο και σπρώχνοντάς με απαλά μέσα από το παραθυρόφυλλο στο έδαφος από κάτω.

Δεν έπεσα πάνω στο ζεστό καλοκαιρινό χορτάρι. Το κεφάλι μου χτύπησε σε πέτρα και ανοιγόκλεισα τα μάτια μου – μια ζάλη που μου προκαλούσε ναυτία έδινε μορφή σε σκοτεινά σχήματα στην όρασή μου, το κεφάλι μου περιβαλλόταν από ένα φωτοστέφανο ερυθρής, κολλώδους ζέστης.

Τους άκουσα μέσα στο σπίτι, τα βήματά τους φορτωμένα με απειλητική πρόθεση.

Σήκω, φώναξε η φωνή στο κεφάλι μου. Σήκω, Έλσπεθ.

Σηκώθηκα όρθια παραπαίοντας, προσπαθώντας απελπισμένα να φτάσω στη δενδροστοιχία ακριβώς μετά τον κήπο. Ομίχλη με τύλιξε και, παρόλο που δεν είχα το φυλαχτό μου στην τσέπη μου, έτρεξα προς τα δέντρα.

Όμως ο πόνος στο κεφάλι μου ήταν πολύ δυνατός.

Έπεσα ξανά, με το αίμα να τρέχει στον λαιμό μου. Θα με πιάσουν, φώναξα, καθώς το μυαλό μου είχε υποκύψει στον φόβο. Θα με σκοτώσουν.

Κανείς δεν πρόκειται να σε βλάψει, παιδί μου, γρούλισε. Τώρα σήκω!

Προσπάθησα. Προσπάθησα μετά μανίας. Όμως η ζημιά στο κεφάλι μου ήταν πολύ μεγάλη και έπειτα από πέντε απελπισμένα βήματα – με τις παρυφές του δάσους τόσο κοντά, που μπορούσα να το μυρίσω– έπεσα άτονα στο χώμα αναίσθητη.

Τώρα γνωρίζω ότι αυτό που συνέβη στη συνέχεια δεν ήταν όνειρο. Δε θα μπορούσε να είναι. Οι άνθρωποι δεν ονειρεύονται όταν λιποθυμούν. Εγώ δεν ονειρευόμουν ποτέ. Μα δεν ξέρω πώς αλλιώς να το ονομάσω.

Στο όνειρο, η ομίχλη εισχώρησε μέσα μου, πυκνή και σκοτεινή. Βρισκόμουν στον κήπο της θείας μου, εκεί που βρισκόμουν πριν από μερικά λεπτά. Μπορούσα να δω και να ακούσω... να μυρίσω τον αέρα, να νιώσω το χώμα κάτω από το κεφάλι μου... αλλά ήμουν ακίνητη, ανίκανη να κουνηθώ.

*Βοήθεια, είπα έντονα, προκειμένου να ξεπεράσω τον βρό-
ντο της καρδιάς μου. Βοήθησέ με.*

Βήματα ακούστηκαν στο μυαλό μου, βαριά και επιτακτικά. Δάκρυα γλίστρησαν στα μάγουλά μου. Μόρφασα, αλλά δεν μπορούσα να δω, η όρασή μου ήταν θολή, σαν να προσπαθούσα να δω κάτω από θαλασσινό νερό.

Ένας οξύς, οδυνηρός πόνος διαπέρασε τα χέρια μου, οι φλέβες μου ξαφνικά έγιναν μαύρες σαν μελάνι.

Φώναξα. Φώναζα μέχρι που ο κόσμος γύρω μου εξαφανίστηκε – το οπτικό πεδίο μου περιορίστηκε, μέχρι που τα πάντα σκοτείνιασαν.

Εύπησα κάτω από ένα κουφάρι δέντρου, προφυλαγμένη από την ομίχλη και την πλούσια βλάστηση του δάσους. Ο πόνος στις φλέβες μου είχε εξαφανιστεί. Με κάποιον τρόπο, με το κεφάλι μου να έχει ανοίξει, είχα καταφέρει να φτάσω στη γραμμή των δέντρων. Είχα ξεφύγει από τους Γιατρούς.

Θα ζούσα.

Τα πνευμόνια μου φούσκωσαν κι άφησα έναν χαρμόσυνο αναστεναγμό, ενώ το μυαλό μου πάσχιζε ακόμη να καταστείλει τον πανικό που είχε απειλήσει να με κυριεύσει.

Δεν ήταν παρά μόνο όταν ανακάθισα, που ένιωσα τον πόνο στα χέρια μου. Χαμήλωσα το βλέμμα μου. Οι παλάμες μου ήταν γρατζουνισμένες και γδαρμένες, το αίμα μούσκευε τα δάχτυλά μου εκεί που τα νύχια μου, που τώρα είχαν χρώμα μέσα τους, είχαν σπάσει. Γύρω μου το έδαφος είχε ανακατευτεί, το χορτάρι είχε καταστραφεί. Κάτι, ή κάποιος, το είχε ισοπεδώσει.

Κάτι, ή κάποιος, με είχε βοηθήσει να συρθώ μέσα από την ομίχλη προς ένα ασφαλές μέρος.

Ποτέ δε μου είχε πώς είχε μετακινήσει το σώμα μου, πώς είχε καταφέρει να με σώσει εκείνη τη μέρα. Παραμένει ένα από τα πολλά μυστικά του, ανομολόγητο, που αναπαύεται αδρανές στο σκοτάδι μέσα στο οποίο πορευόμαστε.

Παρ' όλα αυτά, ήταν η πρώτη φορά που σταμάτησα να φοβάμαι τον Εφιάλτη – τη φωνή στο κεφάλι μου, το πλάσμα με τα παράξενα κίτρινα μάτια και την απόκοσμη, απαλή φωνή. Έντεκα χρόνια αργότερα, και δεν τον φοβάμαι καθόλου.

Ακόμα κι αν θα έπρεπε.

Εκείνο το πρωί περπάτησα το μονοπάτι του δάσους για να συναντήσω την Αϊόνη στην πόλη.

Γκρίζα σύννεφα σκοτεινίαζαν τον δρόμο μου και το μονοπάτι ήταν ολισθηρό, γεμάτο βρύα. Το ξύλο διατηρούσε το νερό του, βαρύ και υγρό, σαν να προκαλούσε την αναπόφευκτη αλλαγή της εποχής. Μόνο οι διάσπαρτες κρانيές έρχονταν σε αντίθεση με τη σμαραγδένια λάμψη, με τις πορτοκαλοκόκκινες αποχρώσεις τους ζωηρές μέσα στην ομίχλη, έντονες και περιήφανες.

Πουλιά φτερούγισαν κάτω από ένα πυξάρι, τρομαγμένα από το άχαρο περπάτημά μου, και πέταξαν προς τα πάνω σε έναν στρόβιλο· η ομίχλη ήταν τόσο πυκνή, που τα φτερά τους έμοιαζαν να την ανακατεύουν. Τράβηξα την κουκούλα μου πάνω από το μέτωπό μου και σφύριξα μια μελωδία. Ήταν ένα από τα τραγούδια του, ένας από τους πολλούς σκοπούς που μουρμούριζε στις σκοτεινές γωνιές του μυαλού μου. Παλιό, πένθιμο, απαλό μέσα στον ήσυχο βόμβο.

Ηχούσε ευχάριστα στ' αυτιά μου και, όταν οι τελευταίες νότες βγήκαν από τα χείλη μου με τρεμάμενη φωνή στο μονοπάτι, λυπήθηκα που τις άκουσα να φεύγουν.

Βυθίστηκα στο πίσω μέρος του μυαλού μου – ψάχνοντας το σκοτάδι. Όταν τίποτα δεν απάντησε, συνέχισα να περπατάω με ελαφρά βήματα παρακάτω στον δρόμο.

Όταν ο δρόμος έγινε υπερβολικά λασπώδης, μπήκα στο δά-

σος και με καθυστέρησε ένας θάμνος με μούρα – μαύρα και ζουμερά. Προτού τα φάω, έβγαλα από την τσέπη μου το φυλαχτό μου, ένα πόδι κορακιού, και το στριφογύρισα, με την ομίχλη που περιέμενε στην άκρη του δρόμου να τυλίγεται γύρω μου.

Μυρμιγκια παγιδεύτηκαν στον κολλώδη χυμό κατά μήκος των δαχτύλων μου. Τα τίναξα μακριά, με την έντονη γεύση του οξέος να καίει τη γλώσσα μου εκεί που κατά λάθος είχα καταναλώσει μερικά. Σκούπισα τα δάχτυλά μου στο φόρεμά μου, το σκούρο μαλλί του οποίου ήταν τόσο μαύρο, που κατάπινε εντελώς τους λεκέδες.

Η Αϊόνι με περίμενε στο τέλος του δρόμου, λίγο πέρα από τα δέντρα. Αγκαλιαστήκαμε, κι εκείνη έπιασε το χέρι μου, ψάχνοντας το πρόσωπό μου κάτω από τη σκιά της κουκούλας μου.

«Δε βγήκες από το μονοπάτι, έτσι δεν είναι, Μπες;»

«Μόνο μια στιγμή», είπα, κοιτάζοντας τους δρόμους μπροστά μας.

Στεκόμασταν στις παρυφές του Μπλάντερ· το δίκτυο των λιθόστρωτων δρόμων και των μαγαζιών ήταν πιο τρομακτικό για μένα από οποιοδήποτε σκοτεινό δάσος. Κόσμος κυκλοφορούσε, οι θόρυβοι των ανθρώπων και των ζώων ήταν δυνατοί στ' αυτιά μου έπειτα από τόσες εβδομάδες στο σπίτι μου στο δάσος. Μπροστά μας, μια άμαξα πέρασε βιαστικά, ο κρότος των οπλών διαπεραστικός πάνω στις πανάρχαιες πέτρες του δρόμου. Ένας άντρας τρία σκαλιά πιο πάνω έριξε βρόμικο νερό από το παράθυρό του και λίγο απ' αυτό πετάχτηκε στο στρίφωμα του μαύρου φορέματός μου. Παιδιά ούρλιαζαν. Γυναίκες φώναζαν ανήσυχες. Οι έμποροι μάζευαν το εμπόρευσμά τους, ενώ κάπου χτύπησε μια καμπάνα, ο τελάλης του Μπλάντερ, που εξιστορούσε το χρονικό της σύλληψης τριών ληστών.

Πήρα μια ανάσα και ακολούθησα την Αϊόνι καθώς ανέβαινε τον δρόμο. Επιβραδύναμε για να περιεργαστούμε τους πά-

γκους των εμπόρων – να περάσουμε τα δάχτυλά μας πάνω από τα καινούργια υφάσματα που είχαν βγάλει πίσω από τις βιτρίνες των καταστημάτων. Η Αϊόνι πλήρωσε ένα χάλκινο για ένα ρολάκι ροζ κορδέλας και χαμογέλασε στον πωλητή, αποκαλύπτοντας το μικρό κενό στα μπροστίνα της δόντια. Η εικόνα της με έκανε να νιώθω ζεστασιά. Έτρεφα μεγάλη αγάπη για την Αϊόνι, την ξανθομαλλούσα ξαδέρφη μου.

Ήμασταν εντελώς διαφορετικές η ξαδέρφη μου κι εγώ. Εκείνη ήταν ειλικρινής... αληθινή. Τα συναισθήματά της φαίνονταν στο πρόσωπό της, ενώ τα δικά μου κρύβονταν πίσω από σχολαστικά εξασκημένο αυτοέλεγχο. Ήταν ζωντανή με κάθε τρόπο, δείχνοντας φωναχτά, σαν ξόρκι ευγνωμοσύνης, τα θέλω της, τους φόβους της και οτιδήποτε ενδιαμέσα. Όπου κι αν πήγαινε κουβαλούσε μαζί της ανεμελιά, προσελκύνοντας ανθρώπους και ζώα. Ακόμα και τα δέντρα έμοιαζαν να λικνίζονται σύμφωνα με το βήμα της. Όλοι την αγαπούσαν. Και τους αγαπούσε κι εκείνη. Ακόμα και εις βάρος της.

Δεν προσποιούνταν η Αϊόνι. Απλώς... ήταν.

Τη ζήλευα γι' αυτό. Εγώ ήμουν ένα τρομαγμένο ζώο, πολύ σπάνια ήρεμο. Χρειαζόμουν την Αϊόνι – την ασπίδα της ζεστασιάς και της ηρεμίας της – ειδικά μέρες σαν κι αυτή, την ονομαστική μου εορτή, όταν επισκεπτόμουν το σπίτι του πατέρα μου.

Μακριά, στις εσοχές του μυαλού μου, αντηχούσε ο ήχος δοντιών που χτυπούσαν μεταξύ τους καθώς ξυπνούσε αργά. Έτριξα τα δόντια μου και έσφιξα τις γροθιές μου, αλλά δεν ωφελούσε σε τίποτα – δεν μπορούσα να ελέγξω τα πηγαινέλα του. Ένα αγόρι με προσπέρασε, με τα μάτια του να παραμένουν αρκετή ώρα στο πρόσωπό μου. Του χάρισα ένα ψεύτικο χαμόγελο και απέστρεψα το βλέμμα μου, περνώντας το χέρι μου πάνω από τους τσιτωμένους μυς του μετώπου μου, μέχρι που ένιωσα το πρόσωπό μου να γίνεται ανέκφραστο. Ήταν ένα τέχνασμα που είχα περάσει χρόνια μπροστά στον καθρέ-

φτη για να το τελειοποιήσω – πλάθοντας το πρόσωπό μου σαν πηλό μέχρι να αποκτήσει το κενό, συνεσταλμένο βλέμμα κάποιας που δεν είχε τίποτα να κρύψει.

Τον ένιωθα να παρακολουθεί την Αϊόνι μέσα από τα μάτια μου. Όταν μιλούσε, η φωνή του ήταν ύπουλη. *Ξανθό κορίτσι, τρυφερό κι αγνό. Ξανθό κορίτσι, απλό – αόρατο. Ξανθό κορίτσι, που θεωρούν ασήμαντο. Ξανθό κορίτσι, δε θα γίνει Βασίλισσα.*

Σιωπή, είπα, γυρνώντας την πλάτη μου στην ξαδέρφη μου.

Η Αϊόνι δεν ήξερε τι μου είχε κάνει η μόλυνση. Τουλάχιστον όχι σε τι βαθμό. Κανείς δεν ήξερε. Ούτε καν η θεία μου η Όπαλ, που με δέχτηκε στο σπίτι της όταν παραληρούσα από τον πυρετό. Τη νύχτα, όταν ο πυρετός με έκαιγε, είχε καλύψει το κούφωμα της πόρτας με μαλλί και κρατούσε τα παράθυρα κλειστά για να μην ξυπνήσω τα άλλα παιδιά με τις κραυγές μου. Μου είχε δώσει υπνωτικά και είχε καλύψει τις φλέβες μου με κατάπλασμα. Μου είχε διαβάσει από τα βιβλία που μοιραζόταν κάποτε με τη μητέρα μου. Με είχε αγαπήσει, με ότι κι αν σήμαινε να περιθάλλεις ένα παιδί που είχε ανεβάσει πυρετό.

Όταν τελικά βγήκα από το δωμάτιό μου, ο θείος μου και τα ξαδέρφια μου με κοιτούσαν επίμονα, ψάχνοντας για οποιοδήποτε σημάδι μαγείας – οτιδήποτε θα μπορούσε να με μαρτυρήσει.

Όμως η θεία μου ήταν ανένδοτη. Είχα όντως κολλήσει τον πυρετό που τόσο φοβούνταν στο Μπλάντερ, αλλά αυτό ήταν το τέλος του – η μόλυνση δε μου είχε χαρίσει μαγεία. Ούτε οι Χόθορν ούτε η νέα οικογένεια του πατέρα μου θα θεωρούνταν ένοχοι για τη σχέση τους μαζί μου όσο η μόλυνσή μου παρέμενε μυστική.

Κι εγώ θα παρέμενα ζωντανή.

Έτσι λέγονται τα καλύτερα ψέματα – με αρκετή αλήθεια, ώστε να είναι πειστικά. Για ένα διάστημα, μάλιστα, έπιασα

ακόμα και τον εαυτό μου να πιστεύει το ψέμα· να πιστεύει πως δεν είχα μαγεία. Εξάλλου, δεν είχα κανένα από τα προφανή μαγικά συμπτώματα που τόσο συχνά συνόδευαν τη μόλυνση – ούτε νέες ικανότητες ούτε παράξενες αισθήσεις. Γέμιζα αυταπάτες, πιστεύοντας ότι ήμουν το μοναδικό παιδί που επέζησε από τη μόλυνση αλώβητο από τη μαγεία.

Όμως εκείνη ήταν μια εποχή που προσπαθούσα να μη θυμάμαι, μια εποχή αθωότητας, πριν από τις Κάρτες Πρόνοιας.

Πριν από τον Εφιάλτη.

Η φωνή του έσβησε, η ήσυχη σκιά της παρουσίας του γλίστρησε ξανά πίσω στο σκοτάδι. Το μυαλό μου ήταν πάλι δικό μου, η φασαρία της πόλης πλημμύρισε ξανά τ' αυτιά μου, καθώς ακολουθούσα την Αϊόνι περνώντας δίπλα από τα καταστήματα των εμπόρων της Εμπορικής Οδού.

Στην επόμενη στροφή ήρθαμε αντιμέτωπες με διαπεραστικούς αντίλαλους. Κάποιος φώναζε.

Ο λαιμός μου σηκώθηκε απότομα. Η Αϊόνι με πλησίασε. «Γερόλυκοι», είπε.

«Η ο Όριθ Γουίλοου και οι Γιατροί του», είπα, επιταχύνοντας και ξεετάζοντας τον δρόμο για λευκούς χιτώνες.

Άλλη μια κραυγή ακούστηκε, ο διαπεραστικός τόνος της ανασήκωσε τις τρίχες κατά μήκος του σβέρκου μου. Έστρεψα το κεφάλι μου προς τη γεμάτη κόσμο πλακόστρωτη πλατεία, όμως η Αϊόνι με απομάκρυνε. Το μόνο πράγμα που είδα προτού στρίψουμε σε ακόμα μια γωνία ήταν μια γυναίκα, με το στόμα της ανοιχτό, που θρηνούσε χωρίς λόγια, με το μανίκι του μανδύα της τραβηγμένο να αποκαλύπτει τις φλέβες της, σκούρες σαν μελάνι.

Μια στιγμή αργότερα εξαφανίστηκε πίσω από τέσσερις άντρες με μαύρους μανδύες – Γερόλυκοι, οι επίλεκτοι στρατιώτες του Βασιλιά. Οι κραυγές μάς ακολουθούσαν καθώς τρέχαμε στους γεμάτους στροφές δρόμους του Μπλάντερ. Μέχρι

να φτάσουμε στην πύλη του Οίκου των Σπιντλ η Αϊόνι κι εγώ είχαμε λαχανιάσει.

Το σπίτι του πατέρα μου ήταν το ψηλότερο στον δρόμο. Στάθηκα στην πύλη· οι κραυγές εξακολουθούσαν να αναστατώνουν τις σκέψεις μου. Η Αϊόνι, με τα μάγουλά της ροδαλά από το ανηφορικό περπάτημα, χαμογέλασε στον φρουρό.

Η επιβλητική ξύλινη πύλη άνοιξε, αποκαλύπτοντας μια μεγάλη αυλή από τούβλο.

Μπήκαμε – η Αϊόνι μπροστά μου. Στο κέντρο της αυλής, περιστοιχισμένο από ψαμμόλιθο, φύτρωνε ένα αρχαίο ταφλάνι που είχε φυτέψει ο παππούς του παππού μου. Σε αντίθεση με το πορφυρό λάβαρο των Σπιντλ, το δέντρο της αυλής διατηρούσε ακόμη το βαθύ πράσινο χρώμα του, τα στενά κλαδιά του ήταν γεμάτα φύλλα με κέρινη όψη. Άπλωσα το χέρι μου για να αγγίξω ένα φύλλο, προσέχοντας τη σειρά από μικρά δόντια στις άκρες του. Δεν ήταν ένα ψηλό, αρχοντικό δέντρο, αλλά παλιό – μεγαλόπρεπο.

Δίπλα στο ταφλάνι, ακόμη μικρή, άγουρη, βρισκόταν μια λευκή σορβιά.

Στη βόρεια πλευρά της αυλής βρίσκονταν οι στάβλοι και στη νότια το οπλοστάσιο. Δεν τολμήσαμε να εξερευνήσουμε τίποτα από αυτά, ο δρόμος μας ολόισιος. Όταν φτάσαμε στα πέτρινα σκαλοπάτια μπροστά από το σπίτι, πήρα μια ανάσα και διόρθωσα την έκφρασή μου άλλη μια φορά, χτυπώντας τρεις φορές τη μεγάλη πόρτα από βελανιδιά.

Ο επιστάτης του πατέρα μου μας υποδέχτηκε. «Καλησπέρα», είπε ο Μπέλιαν, με τα καφέ μάτια του να μισοκλείνουν καθώς διασταυρώνονταν με τα δικά μου. Αυτός, όπως και οι άλλοι υπηρέτες στο σπίτι του πατέρα μου, είχε μάθει εδώ και καιρό να είναι επιφυλακτικός με το μεγαλύτερο παιδί των Σπιντλ.

Είχε περάσει ένας χρόνος από την τελευταία μου επίσκεψη. Παρ' όλα αυτά, τα μουντά χρώματα του σπιτιού ήταν γνώ-

ριμα, οι ταπετσαρίες και τα χαλιά ίδια κι απαράλλαχτα. Ο Μπέλιαν άναψε ένα κερί, κι εγώ και η Αϊόνι τον ακολουθήσαμε πέρα από τη σκούρα, από ξύλο κερασιάς, σκάλα με τη μακριά, ελικοειδή κουपाστή. Δε συλλογίστηκα πόσο μου άρεσε να γλιστρώω από αυτή την κουπαστή, όταν ήμουν κορίτσι, ούτε πως το σπίτι είχε μείνει ίδιο από τότε.

Δε συλλογίστηκα σχεδόν τίποτα.

Ο Μπέλιαν άνοιξε τη στρογγυλεμένη πόρτα του σαλονιού. Μπορούσα να μυρίσω την εστία προτού την αισθανθώ, το πλούσιο άρωμα του κέδρου γαργαλούσε τη μύτη μου. Μέσα, η μητριά μου η Νέριουμ και οι δίδυμες ετεροθαλείς αδελφές μου, η Νία και η Ντίμια, σηκώθηκαν από τις επενδυμένες με μαξιλάρια καρέκλες τους.

Οι δίδυμες είχαν την ευπρέπεια να χαμογελάσουν, με όμοια λακκάκια χαραγμένα στα στρογγυλεμένα μάγουλά τους. Μπορούσα να δω τον πατέρα μου στα πρόσωπά τους, ιδίως επειδή η μητέρα τους, η Νέριουμ, δεν είχε ένα πρόσωπο φτιαγμένο για να χαμογελά με ευκολία. Η μητριά μου χαμήλωσε το υπεροπτικό βλέμμα της πάνω μου, κρατώντας όμως ψηλά τη λεπτεπίλεπτη μύτη της, ενώ στριφογυρνούσε τις άκρες των λευκών ως τη μέση μαλλιών της γύρω από τα λεπτά, στραβά δάχτυλά της.

Έμοιαζε με ένα όμορφο αρπακτικό, κουρνιασμένη στην αγαπημένη της καρέκλα. Καθόταν και με παρακολουθούσε με οξυδερκή μπλε μάτια, αξιολογώντας αν άξιζε να με φάει.

Η Αϊόνι μπήκε πρώτη στο δωμάτιο, κόβοντας τη θέα της Νέριουμ.

Αγκάλιασα τη Νία και την Ντίμια, οι ετεροθαλείς αδελφές μου πρόσεχαν να μην πιέσουν τα σώματά τους πολύ πάνω στο δικό μου. Όταν ο Μπέλιαν έκλεισε την πόρτα, η Αϊόνι κι εγώ πήραμε τις θέσεις μας στις πλούσια επενδυμένες καρέκλες κοντά στη φωτιά· η δική μου θέση ήταν πιο κοντά στην εστία.

Ήταν τόσο καθημερινό, που έμοιαζε προβαρισμένο.

Ένα βάζο με βιολετιές ίριδες βρισκόταν στο μικρό τραπέζι δίπλα στην καρέκλα μου. Πέρασα τα δάχτυλά μου πάνω από τα πέταλα, προσέχοντας να μην τα πληγώσω. Πάντα υπήρχαν ίριδες στο καθιστικό.

«Τόσο μουντό λουλούδι...» είπε η Νέριουμ παρατηρώντας με· τα μάτια της μισόκλεισαν καθώς στράφηκαν στα λουλούδια. «Δεν μπορώ να καταλάβω τι τους βρίσκει ο πατέρας σου».

Τα σωθικά μου δέθηκαν κόμπος. Όπως πάντα στα περισσότερα πράγματα που μου έλεγε η Νέριουμ, υπήρχαν νύξεις κακεντρέχειας στα ήρεμα, προσεκτικά επιλεγμένα λόγια της. Ο πατέρας μου διατηρούσε ίριδες στο σπίτι για έναν απλό λόγο: Ίρις ήταν το όνομα της μητέρας μου.

«Εγώ τις βρίσκω όμορφες», είπε η Αϊόνι, προσφέροντάς μου ένα χαμόγελο και ρίχνοντας στη συνέχεια στη μητριά μου ένα δηλητηριώδες βλέμμα.

Η Ντίμια, η οποία συχνά γελούσε όταν δεν είχε ιδέα τι συνέβαινε, γέλασε νευρικά. «Φαίνεσαι μια χαρά», είπε σκύβοντας κοντά στην Αϊόνι. «Καινούργιο φόρεμα;»

Από απέναντι, από τη μεριά της εστίας, ένιωσα τα μάτια της Νία πάνω μου, σαν να ήμουν ένα βιβλίο που της είχαν δώσει εντολή να μη διαβάσει. Όταν προκάλεσα το βλέμμα της, γύρισε από την άλλη, με την έκφρασή της επιφυλακτική.

Οι ετεροθαλείς αδελφές μου δε με αγαπούσαν. Ή, αν το έκαναν, δεν το είχαν εξασκήσει εδώ και καιρό. Στα δεκατρία τους, επτά χρόνια μικρότερες από μένα, η Ντίμια και η Νία ήταν ίδιες απ' όλες τις απόψεις, ολόιδιες, θα έλεγε κανείς, εκτός από το αχνό, εκ γενετής σημάδι ακριβώς κάτω από το αριστερό αυτί της Νία. Με παρακολουθούσαν σε όλη μου τη ζωή με εκφράσεις επιφυλακτικής περιέργειας που ζωγραφίζονταν στα πρόσωπά τους, φυλώντας όση καλοσύνη είχαν μόνο για μεταξύ τους.

Αντάλλαξα άδειες κουβέντες με την Ντίμια, με τη ζέστη της εστίας να με αγγίζει ελάχιστα. Μου είπε ότι είχαν προσκληθεί να γιορτάσουν την Ισημερία στο Στόουν, το κάστρο του Βασιλιά.

«Λατρεύω την Ισημερία», είπε η Ντίμια, με τη φωνή της πιο δυνατή από τη φωνή της μητέρας της ή της αδελφής της. Πήρε ένα βουτυρωμένο μπισκότο από το τραπέζακι, τα μπλε μάτια της χαμένα καθώς ονειροπολούσε. Όταν μιλούσε, ψίχουλα πετάγονταν από τα χείλη της. «Η μουσική... ο χορός... τα παιχνίδια!»

«Δεν είναι όλα τα παιχνίδια ευχάριστα», είπε η Νία, σκουπίζοντας ένα ψίχουλο από το στόμα της δίδυμης αδελφής της. «Θυμάσαι τι συνέβη πέρυσι;»

Τα ρουθούνια της Νέριουμ άνοιξαν διάπλατα. Η Αϊόνι συνοφρυώθηκε. Η Ντίμια έπαιξε με το στρίφωμα του μανικιού της.

Εγώ κοιτούσα με κενό βλέμμα. Δε θυμόμουν... δεν είχα παραστεί.

«Ο Μέγας Πρίγκιπας Χάουθ αρέσκεται να παίζει παιχνίδια αλήθειας με την Κάρτα του Δισκοπότηρού του», εξήγησε η Νέριουμ. «Ένας καβγάς ξέσπασε ανάμεσα σ' αυτόν και σ' έναν από τους άλλους Γερόλυκους... την Τζέσπιρ Γιου, νομίζω. Αν και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ο Βασιλιάς έχει μια γυναίκα στην υπηρεσία του...»

Έρχεται ο πατέρας σου.

Πήδηξα τόσο απότομα, που η φωνή του Εφιάλτη ξεγλίστρησε από το σκοτάδι και κινήθηκε ακριβώς πίσω από τα μάτια μου – επιτακτική: *Δεν μπορείς να το δεις;*

Έμεινα εντελώς ακίνητη, αφήνοντας τα βλέφαρά μου να κλείσουν. Εκεί, μέσα στο σκοτάδι, όλο και πιο φωτεινό, ένα έντονο μπλε φως: μια Κάρτα Πρόνοιας – η Κάρτα του Πηγαδιού. Έμοιαζε με ζαφειρένιο φανάρι που αιωρούνταν πάνω από το έδαφος, χωρίς αμφιβολία καταχωνιασμένο στην τσέ-

πη του πατέρα μου. Όπως και οι άλλες Κάρτες Πρόνοιας, το Πηγάδι είχε το μέγεθος τραπουλόχαρτου, μικρότερη από την κλειστή γροθιά μου. Ήταν επενδυμένη στις άκρες με παμπάλαιο βελούδο.

Ήταν το βελούδο που εξέπεμπε το φως: ένα φως που μόνο εγώ μπορούσα να δω. Ή, μάλλον, ένα φως που μόνο το πλάσμα στο μυαλό μου μπορούσε να δει.

Η Κάρτα του Πηγαδιού ήταν η προίκα της μητέρας μου, που άξιζε τόσο χρυσό όσο όλος ο Οίκος των Σπιντλ. Ήταν μία από τις δώδεκα διαφορετικές Κάρτες Πρόνοιας που αποτελούσαν την Τράπουλα. Καταγεγραμμένες στο αρχαίο κείμενό μας, *Το Παλιό Βιβλίο των Σκληθρών*, οι Κάρτες Πρόνοιας δεν ήταν μόνο οι μεγαλύτεροι θησαυροί του Μπλάντερ αλλά και ο μόνος νόμιμος τρόπος να ασκήσεις μαγεία. Καθένας μπορούσε να τις χρησιμοποιήσει – τα μόνα που χρειάζονταν ήταν άγγιγμα και πρόθεση. Καθάρισε το μυαλό σου, κράτα μια Κάρτα στο χέρι σου, χτύπα την τρεις φορές, και η Κάρτα είναι δική σου για να τη χειριστείς. Βάλε την Κάρτα στην τσέπη σου ή τοποθέτησέ την κάπου αλλού: η μαγεία παραμένει. Ακόμα τρία χτυπήματα ή το άγγιγμα ενός άλλου ατόμου, και η ροή της μαγείας σταματά.

Όμως, αν χρησιμοποιούσες μια Κάρτα πολύ καιρό, οι συνέπειες ήταν τρομερές.

Ήταν εξαιρετικά σπάνιες οι Κάρτες Πρόνοιας, ο αριθμός τους ήταν περιορισμένος. Ως παιδί, είχα την ευκαιρία να τις δω μόνο φευγαλέα.

Και είχα αγγίξει μόνο μία.

Ανατρίχιασα, καθώς η αίσθηση του βελούδου ξύπνησε τη μνήμη μου. Το μπλε φως από την Κάρτα του Πηγαδιού του πατέρα μου έγινε πιο έντονο. Όταν άνοιξε η πόρτα, το φως ξεχύθηκε στο καθιστικό, ένα φανάρι που έλαμπε από την τσέπη του στήθους του σακακιού του.

Έρικ Σπιντλ. Αφέντης ενός από τους παλαιότερους οίκους του Μπλάντερ. Ψηλός, αυστηρός, επιβλητικός. Το πιο σημαντικό απ' όλα, ήταν κάποτε επικεφαλής των αντρών που είχαν κληθεί να κυνηγήσουν αυτούς που είχαν μαγεία – όπως εγώ.

Γερόλυκος μέχρι το κόκαλο.

Αλλά για μένα ήταν κάτι περισσότερο από στρατιώτης. Ήταν ο πατέρας μου. Όπως και οι Σπιντλ πριν από αυτόν, ήταν ένας άνθρωπος λακωνικός. Όταν επέλεγε να μιλήσει, η φωνή του ήταν βαθιά, απότομη, σαν τις μυτερές πέτρες που κρύβονται στη σκιά κάτω από ένα πέτρινο γεφύρι. Τα μαλλιά του είχαν ασημένιες ανταύγειες και ήταν δεμένα στον λαιμό του με μια δερμάτινη κορδέλα. Όπως και η Νέριουμ, το σαγόνι του δεν πρόσφερε εύκολα χαμόγελα. Όμως όταν κοίταξε προς το μέρος μου, οι αιχμηρές γωνίες των μπλε ματιών του μαλάκωσαν.

«Έλσπεθ», είπε. Έβγαλε το χέρι του πίσω από την πλάτη του. Εκεί, οδυνηρά ντελικάτο μέσα στη γεμάτη κάλους γροθιά του, βρισκόταν ένα μπουκέτο αγριολούλουδα. Αγριαψιθιά. «Να χαίρεσαι το όνομά σου».

Κάτι άγγιξε τις ευαίσθητες χορδές μου. Ακόμα και τόσα χρόνια μετά –τον θάνατο της μητέρας μου, τη μόλυνσή μου–, πάντοτε μου έδινε αγριαψιθιά στην ονομαστική μου εορτή. *Είσαι η πιο όμορφη απ' όλες τις αγριαψιθιές*, έλεγε όταν ήμουν παιδί.

Σηκώθηκα από το κάθισμά μου και τον πλησίασα, με το μπλε φως στην τσέπη του να με τυφλώνει. Όταν έβαλε την αγριαψιθιά στο χέρι μου, η μυρωδιά του δάσους άγγιξε τη μύτη μου. Πρέπει να τη μάζεψε σήμερα το πρωί.

Προσπάθησα να μην τον κοιτάζω στα μάτια πολλή ώρα. Το μόνο που θα κατάφερα ήταν να νιώσουμε και οι δύο άβολα. «Ευχαριστώ».

«Θα σε βρίσκαμε στην τραπεζαρία», είπε η μητριά μου στον πατέρα μου βεβιασμένα. «Συμβαίνει κάτι;»

Η έκφραση του πατέρα μου δε μαρτυρούσε τίποτα. «Ήρθα να χαιρετήσω την κόρη μου στο σπίτι μου, Νέριουμ. Σ' ενοχλεί;»

Το στόμα της Νέριουμ έκλεισε με ήχο. Η Αϊόνι κάλυψε το δικό της για να κρύψει το γέλιο της.

Παραλίγο να χαμογελάσω. Ένωσα καλύτερα απ' ό,τι έπρεπε ακούγοντας τον πατέρα μου να με υπερασπίζεται. Αλλά πιο δυνατό από το τράβηγμα στην άκρη των χειλιών μου ήταν ένας αμβλύς, παλιός πόνος, δεμένος κόμπο βαθιά στο στήθος μου, να μου θυμίζει την αλήθεια που υπήρχε πάντα ανάμεσά μας:

Δε με υπερασπιζόταν πάντα.

Ο Μπέλιαν έχωσε το φαλακρό κεφάλι του στο σαλόνι. «Το δείπνο είναι έτοιμο, άρχοντά μου. Ψητή πάπια».

Ο πατέρας μου έγνεψε απότομα. «Να πάμε στην τραπεζαρία;»

Οι ετεροθαλείς αδελφές μου εγκατέλειψαν το καθιστικό, ακολουθούμενες από τον πατέρα μου. Η Αϊόνι πήγε μετά, κι εγώ ένα βήμα παραπίσω.

Η Νέριουμ με πρόλαβε στην πόρτα, με τα λεπτά της δάχτυλα να χώνονται στο μπράτσο μου. «Ο πατέρας σου επιθυμεί να παρευρεθείς στην Ισημερία μαζί μας φέτος», ψιθύρισε, με το σίγμα της να βγαίνει σαν συριγμός. «Κάτι που, φυσικά, δε θα κάνεις».

Το βλέμμα μου χαμήλωσε στο χέρι της πάνω στο μπράτσο μου. «Γιατί... φυσικά, Νέριουμ;»

Τα μπλε μάτια της μισόκλεισαν. «Την τελευταία φορά που παρευρέθηκες, απ' ό,τι θυμάμαι, έγινες περιγέλος μ' εκείνο το αγόρι, του οποίου η μητέρα, αν θες να ξέρεις, έχει έρθει αρκετές φορές εδώ, ελπίζοντας να σε γνωρίσει».

Έκανα μια γκριμάτσα. Είχα σχεδόν ξεχάσει τον Άλιξ. Είχαν περάσει χρόνια. «Θα μπορούσες να της είχες πει πού πραγματικά μένω».

«Και να ρωτάει ο κόσμος γιατί σ' έδωσε ο πατέρας σου;»

Οι ρυτίδες γύρω από τα χείλη της βάθυναν. «Έχουμε μια αμοιβαία επωφελή συμφωνία, Έλσπεθ. Εσύ μένεις μακριά από την Αυλή, ήσυχη και κρυμμένη, και ο πατέρας σου πληρώνει τους Χόθορν... και μάλιστα αδρά, θα μπορούσα να προσθέσω... για να σε κρατούν».

Να με κρατούν...

Σαν να ήμουν άλογο στον στάβλο του θείου μου. Τράβηξα το χέρι μου από τη λαβή της. Όποια όρεξη είχα είχε χαθεί. Έψαξα πάνω από τον ώμο της μητριάς μου για την Αϊόνι, αλλά εκείνη είχε ήδη πάει στη μεγάλη αίθουσα.

«Ξαφνικά δεν έχω όρεξη για πάπια», είπα μέσα από τα δόντια μου. Απομακρύνθηκα από τη μητριά μου και χτύπησα την πόρτα του σαλονιού φεύγοντας. «Θα βρεις μια δικαιολογία εκ μέρους μου, είμαι σίγουρη».

Μπορούσα σχεδόν ν' ακούσω το χαμόγελο στην ήρεμη, μοχθηρή φωνή της Νέριουμ. «Πάντα το κάνω».

Διατήρησα την αυτοκυριαρχία μου μέχρι να βγω από τον Οίκο των Σπιντλ. Τότε, μόνο όταν οι τεράστιες πόρτες έκλεισαν πίσω μου, άφησα τον εαυτό μου να κλάψει.

Κράτησα το κεφάλι μου χαμηλά, με τα μάτια μου να καίνε από τα δάκρυα, και περπάτησα με βιαστικά βήματα ως την παλιά εκκλησία στην άκρη της πόλης, χαρίζοντας ανάπαυλα στα πονεμένα πνευμόνια μου μόνο όταν βρέθηκα μόνη μου στους άδειους δρόμους.

Σκυμμένη πάνω από τα γόνατά μου, έβηξα· ο θυμός και ο πόνος χτυπούσαν σε μια δυνατή ασυμφωνία στο στήθος μου.

Ο Εφιάλτης στριφογύριζε στο σκοτάδι σαν λύκος που ποδοπατάει το γρασίδι προτού ξαπλώσει πάνω του. *Κρίμα που έπρεπε να φύγουμε, είπε. Απολάμβανα πολύ τη διεγερτική συζήτηση με την αγαπητή Νέριουμ.*

Συνέχισα να περπατάω, κλοτσώντας μια πέτρα με το μπροστινό μέρος της μπότας μου, μέχρι που χάθηκε στο ψηλό χορ-

τάρι που φύτρωνε κατά μήκος της πλαγιάς μεταξύ του δρόμου και του ποταμού. *Θα την ξαναδείς σύντομα.*

Και θα φύγεις τρέχοντας με την ουρά σου χωμένη στα σκέλια άλλη μια φορά;

Ήθελες να μείνω έπειτα απ' αυτό; αντέδρασα.

Ναι. Γιατί το να το βάζεις στα πόδια, αγαπητή μου, είναι ακριβώς αυτό που θέλει από σένα.

Είναι πιο εύκολο έτσι... να τους αποφεύγω. Πήρα με κόπο μια ανάσα. Να το βάζω στα πόδια. Είναι στη φύση μου. Εξάλλου, πρόσθεσα, με τη φωνή μου κενή, ο πατέρας μου δε θα με είχε εγκαταλείψει πριν από έντεκα χρόνια, αν πραγματικά επιθυμούσε τη συντροφιά μου. Το ξέρεις αυτό... γιατί μπαίνεις στον κόπο να με κατακρίνεις;

Το γέλιο του έσταξε σαν νερό στους τοίχους κάποιας σπηλιάς, αντηχώντας, και μετά έσβησε σε μια κούφια σιωπή. *Επειδή αυτή, αγαπητή μου, είναι η ΔΙΚΗ ΜΟΥ φύση.*

Κάθισα δίπλα στο ποτάμι, απολαμβάνοντας τον απαλό ήχο του νερού που έτρεχε. Έπαιζα με την αγριαψιθιά, τραβώντας ένα ένα τα μικροσκοπικά κίτρινα πέταλα. Αγόρασα ένα μήλο και μια φέτα πικάντικο τυρί από έναν πλανόδιο πωλητή και παρέμεινα δίπλα στο νερό μέχρι που το φως πίσω από την ομίχλη βρισκόταν χαμηλά στον ουρανό. Μια μικρή ελπίδα μου έλεγε ότι η Αϊόνι ίσως να έφευγε νωρίς από το σπίτι του πατέρα μου για να με ακολουθήσει –ότι θα μπορούσαμε να περπατήσουμε μαζί στο μονοπάτι μέσα στο δάσος–, αλλά η καμπάνα χτύπησε εφτά φορές και δεν είχε φανεί.

Έπλεξα τα μαλλιά μου σε μια χοντρή πλεξούδα και καθάρισα το χώμα από τον πισινό μου, ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στον δρόμο προς την πόλη προτού σφίξω το πόδι του κορακιού στην τσέπη μου και μπω στο δάσος.

*Ήταν κάποτε ένα κορίτσι
συνετό και φρόνιμο, που έμενε
στη σκιά, στα βάθη του δάσους.*

Η Έλσπεθ Σπιντλ χρειάζεται κάτι παραπάνω από απλή τύχη για να παραμείνει ασφαλής στο απόκοσμο, ομιχλώδες βασίλειο του Μπλάντερ – χρειάζεται ένα τέρας.

Όμως όλα έχουν ένα τίμημα, και ειδικά η μαγεία.

Όταν η Έλσπεθ συναντά έναν μυστηριώδη ληστή στον δρόμο του δάσους, η ζωή της παίρνει μία αναπάντεχη τροπή. Γιατί ο ληστής δεν είναι άλλος από τον Ρέιβιν Γιου – τον μεγαλύτερο ανιψιό του Βασιλιά, αρχηγό των Γερόλυκων, των πιο επικίνδυνων ανδρών του Μπλάντερ, και ένοχο για εσχάτη προδοσία.

Καθώς οι δυο τους μπλέκονται σε έναν κόσμο σκιών κι απάτης για να γιατρέψουν το Μπλάντερ από τη μαύρη μαγεία που το μολύνει, η Έλσπεθ κινδυνεύει να αποκαλύψει το σκοτεινότερο μυστικό της – τον Εφιάλτη που σιγά σιγά καταλαμβάνει το μυαλό της.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6129-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ. 30257